

Lenge leve Marxismen- Leninismen-maoismen

Dette er en oversettelse av RIM (den Revolusjonære Internasjonale Bevegelsen) sin oppsummering av marxismen-leninismen-maoismen. Den ble kunngjort i 1993, etter diskusjon og samling av erfaringer fra revolusjonære kommunistpartier som deltok i RIM.

Introduksjon

I 1984 ble den Revolusjonære Internasjonalistiske Bevegelsen (RIM) grunnlagt. RIM samlet kjernen av de maoistiske revolusjonære fra hele verden, de som var fast bestemt på å videreføre kampen for en verden uten utbytting og undertrykking og uten imperialisme. En verden der selve delingen av samfunnet i klasser vil bli overvunnet – fremtidens kommunistiske verden. Siden bevegelsen vår ble dannet har vi fortsatt å gå videre, og i dag, i anledning Mao Zedongs hundreårsjubileum, erklærer vi med en dyp ansvarsfølelse overfor det internasjonale proletariatet og de undertrykte massene i verden at vår ledende ideologi er marxismen-leninismen-maoismen.

Bevegelsen vår ble etablert på grunnlag av erklæringen fra den Revolusjonære Internasjonale Bevegelsen som ble vedtatt på den andre konferansen av marxist-leninistiske partier og organisasjoner i 1984. Erklæringen opprettholder den proletariske revolusjonære ideologien, og på det grunnlaget adresserer den oppgavene de revolusjonære kommunistene har i forskjellige land og på verdensskala, historien til den internasjonale kommunistbevegelsen og en rekke andre viktige spørsmål. I dag bekrefter vi erklæringen som det solide grunnlaget for vår bevegelse, og på denne bygger vi en ny klarhet og dypere forståelse av vår ideologi, samt en fastere enhet i bevegelsen vår.

Erklæringen bekrefter «Mao Zedongs kvalitative utvikling av vitenskapen marxismen-leninismen» og at han hevet den til «et nytt stadium». Imidlertid reflekterte bruken av begrepet «marxismen-leninismen-Mao Zedongs tenkning» i vår erklæring en fortsatt ufullstendig forståelse av dette nye stadiet. I løpet av de siste ni årene har vår bevegelse vært engasjert i en lang, rik og grundig diskusjon og kamp for å mer fullstendig forstå Mao Zedongs utvikling av marxismen. I den samme perioden har partiene og organisasjonene i vår bevegelse og RIM som helhet vært engasjert i revolusjonær kamp mot imperialisme og reaksjon. Det viktigste har vært den avanserte erfaringen fra folkekrigen ledet av det kommunistiske partiet i Peru, som har lyktes med å mobilisere massene i sine millioner, feie staten til side i mange deler av landet og etablere makten til arbeiderne og bøndene i disse områdene. Disse fremskrittene, i teori og praksis, har gjort det mulig for oss å få et bedre grep om den proletariske ideologien, og på denne bakgrunn ta et vidtrekkende skritt: å anerkjenne marxismen-leninismen-maoismen som det nye, tredje og høyere stadiet av marxismen.

Et nytt, tredje og høyere stadium av marxismen

Mao Zedong utdypet mange teser i en rekke viktige spørsmål om revolusjon. Men maoismen er ikke bare summen av Maos store bidrag. Det er den omfattende og allsidige utviklingen av marxismen-leninismen til et nytt og høyere stadium. Marxismen-leninismen-maoismen er en integrert helhet; det er ideologien til proletariatet syntetisert og utviklet til nye stadier, fra marxisme til marxisme-leninisme til marxisme-leninisme-maoisme, av Karl Marx, V.I. Lenin og Mao Zedong, på grunnlag av erfaringene fra proletariatet og menneskeheten i klassekamp, i kampen for produksjon og vitenskapelige eksperimenter. Det er det uovervinnelige våpenet som gjør at proletariatet kan forstå verden og endre den gjennom revolusjon. Marxismen-leninismen-maoismen er en allment

anvendelig, levende og vitenskapelig ideologi, som kontinuerlig utvikler seg og blir ytterligere beriket gjennom sin anvendelse – å lage revolusjon, så vel som gjennom fremskritt av menneskelig kunnskap generelt. Marxisme-leninisme-maoisme er fienden av alle former for revisjonisme og dogmatisme. Den er allmektig fordi den er sann.

Karl Marx

Karl Marx utviklet først revolusjonær kommunisme for nesten 150 år siden. Med hjelp fra sin nære våpenkamerat Frederick Engels utviklet han et omfattende filosofisk system, dialektisk materialisme, og oppdaget de grunnleggende lovene som former menneskets historie.

Marx utviklet en vitenskap om politisk økonomi som avslørte utbyttingen av proletariatet og det iboende anarkiet og motsetningene i den kapitalistiske produksjonsmåten. Karl Marx utviklet sin revolusjonære teori i nær tilknytning til og for å tjene det internasjonale proletariatets klassekamp. Han bygde den første internasjonale og skrev sammen med Engels det kommunistiske manifestet med sitt rungende kall «arbeidere i alle land, foren dere!» Marx la stor vekt på og oppsummerte leksjonene fra Paris-kommunen i 1871, det første store forsøket fra proletariatet på å ta statsmakten.

Han bevæpnet verdensproletariatet med en forståelse av dets historiske oppdrag: å gripe politisk makt gjennom revolusjon og bruke denne makten – proletariatets diktatur – til å transformere sosiale forhold til selve grunnlaget for spaltingen av samfunnet i forskjellige klasser er eliminert.

Marx ledet kampen mot opportunistene i den proletariske bevegelsen som forsøkte å begrense arbeidernes kamp til å forbedre forholdene for lønns-slaveri uten å utfordre eksistensen av selve slaveriet.

Sammen ble standpunktet, synspunktet og metoden til Marx kalt marxisme, og representerer den første store milepælen i

utviklingen av proletariatets ideologi.

V.I. Lenin

V.I. Lenin utviklet marxismen til en helt ny fase mens han ledet den proletariske revolusjonære bevegelsen i Russland og kampen i den internasjonale kommunistbevegelsen mot revisjonisme.

Blant mange andre bidrag analyserte Lenin kapitalismens utvikling til sin høyeste og siste fase, imperialismen. Han viste at verden var delt mellom en håndfull imperialistiske makter og det store flertallet, de undertrykte nasjonene og folket, og viste at de imperialistiske maktene ville bli tvunget til å gå i krig med jevne mellomrom for å omfordele verden seg imellom. Lenin beskrev den tiden vi lever som en periode med imperialismen og proletarisk revolusjon. Lenin utviklet det politiske partiet av en ny type, kommunistpartiet, som proletariatets uunnværlige verktøy for å lede de revolusjonerende massene i maktovertakelsen.

Viktigst av alt, Lenin løftet teorien og utøvelsen av den proletariske revolusjonen til et helt nytt nivå da han ledet proletariatet i å gripe og konsolidere dets politiske makt, dets revolusjonære diktatur, for første gang med oktoberrevolusjonen seier i det tidligere tsaristiske Russland i 1917.□□□□□□

Lenin førte en liv-og-død-kamp mot datidens revisjonister innen den andre internasjonale, som hadde forrådt den proletariske revolusjonen og hadde bedt arbeiderne om å forsvare interessene til deres imperialistiske mestere i første verdenskrig.

Oktoberrevolusjonen og Lenins kamp mot revisjonisme spredte ytterligere den kommunistiske bevegelsen over hele verden, og forenet de undertrykte folks kamp med den proletariske verdensrevolusjonen, og den tredje (eller kommunistiske) internasjonale ble dannet.

Lenins allsidige og omfattende utvikling av marxismen representerer det andre store spranget i utviklingen av proletarisk ideologi.

Etter Lenins død forsvarte Joseph Stalin det proletariske diktaturet mot fiender innenfra så vel som fra de imperialistiske inntrengerne under andre verdenskrig, og førte videre den sosialistiske konstruksjonen og transformasjonen i Sovjetunionen. Stalin kjempet for at den internasjonale kommunistbevegelsen skulle anerkjenne marxismen-leninismen som den andre store milepælen i utviklingen av den proletariske ideologien.

Mao Zedong

Mao Zedong utviklet marxismen-leninismen til et nytt og høyere stadium i løpet av de mange tiår han ledet den kinesiske revolusjonen, den verdensomspennende kampen mot moderne revisjonisme og, aller viktigst, gjennom teori og praksis å finne metoden for å fortsette revolusjonen under proletariats diktatur for å forhindre gjenoppbygging av kapitalismen og fortsette fremgangen mot kommunisme. Mao Zedong utviklet i stor grad alle tre komponentdelene av marxismen – filosofi, politisk økonomi og vitenskapelig sosialisme.

Mao sa: «Politisk makt vokser ut av geværløpet.» Mao Zedong gjorde en omfattende jobb med utviklingen av proletariats militærvitenskap gjennom sin teori og praksis i folkekrig. Mao lærte at folk, ikke våpen, er avgjørende for å føre krig. Han påpekte at hver klasse har sine egne spesifikke former for krig med sin spesifikke karakter, sine mål og midler. Han bemerket at all militærlogikk kan kokes ned til prinsippet «du kjemper på din måte, jeg skal kjempe på min måte», og at proletariats må lage militærstrategi og taktikker som kan bringe sine spesielle fordeler i spill ved å frigjøre og stole på initiativ og entusiasme fra de revolusjonære massene.□□□□

□

Mao slo fast at politikken med å vinne baseområder og systematisk etablere politisk makt var nøkkelen til å frigjøre massene og utvikle folks væpnede styrke og den bølgelignende utvidelsen av deres politiske makt. Han insisterte på behovet for å lede massene i å gjennomføre revolusjonerende transformasjoner i baseområder og å utvikle disse politisk, økonomisk og kulturelt i tjeneste for å fremme revolusjonær krigføring.

Mao lærte at partiet skulle kontrollere våpnene og våpnene aldri måtte få lov til å kontrollere partiet. Partiet må bygges som et kjøretøy som er i stand til å initiere og lede revolusjonær krigføring. Han understreket at revolusjonens sentrale oppgave er å ta politisk makt gjennom revolusjonær vold. Mao Zedongs teori om folkekrig er universelt anvendelig i alle land, selv om dette må brukes på de konkrete forholdene i hvert land og spesielt ta hensyn til de revolusjonære veiene i de to generelle typer land – imperialistiske land og undertrykte land – som eksisterer i verden i dag.

Mao løste problemet med hvordan å lage revolusjon i et land dominert av imperialisme. Den grunnleggende veien han kartla for revolusjonen i Kina er et uvurderlig bidrag til revolusjonens teori og praksis og er en veiledning for å oppnå frigjøring i landene som er undertrykt av imperialismen. Dette betyr langvarig folkekrig; folkekrig som omgir byene fra landsbygda, med væpnet kamp som hovedform for kamp og hæren ledet av partiet som den viktigste formen for organisering av massene. Det betyr mobilisering av bønder, hovedsakelig de fattige bøndene, gjennomføring av revolusjonen i jordbruket, og videre å bygge en enhetsfront under ledelse av kommunistpartiet for å gjennomføre den nydemokratiske revolusjonen mot imperialisme, føydalisme og byråkratkapitalisme og etablere det felles diktaturet til de revolusjonære klassene ledet av proletariatet. Det er den nødvendige opptakten til den sosialistiske revolusjonen som umiddelbart må følge seieren til den første fasen av

revolusjonen. Mao la frem avhandlingen om de «tre magiske våpnene» – partiet, hæren og enhetsfronten – de uunnværlige instrumentene for å lage revolusjon i alle land i samsvar med dets spesifikke betingelser.

Mao Zedong utviklet i stor grad den proletariske filosofien, dialektisk materialisme. Spesielt understreket han at loven om motsigelser, motsetningenes enhet og kamp, er den grunnleggende loven som styrer naturen og samfunnet. Han påpekte at enhetens og identiteten til alle ting er midlertidig og relativ, mens kampen mellom motsetninger er uopphørlig og absolutt, og dette gir opphav til radikale brudd og revolusjonære sprang. Han brukte denne forståelsen mesterlig på analysen av forholdet mellom teori og praksis, og understreket at praksis både er den eneste kilden og det ultimate kriteriet for sannheten og understreker spranget fra teori til revolusjonær praksis. Dermed videreutviklet Mao den proletariske kunnskapsteorien. Han spredte filosofi til massene i millionvis, og populariserte for eksempel at «en deler seg i to» i opposisjon til den revisjonistiske avhandlingen om at «to kombineres til en».

Mao Zedong videreutviklet forståelsen av at «folket og folket alene er drivkraften som skaper verdenshistorien». Han utviklet forståelsen av masselinja: «ta ideene til massene (spredte og usystematiske ideer) og konsentrer dem (gjennom studier gjør dem om til konsentrerte og systematiske ideer), gå så til massene og forplante og forklare disse ideene til massene omfavner dem som sine egne, holder fast ved dem og oversetter dem til handling, og tester riktigheten av disse ideene i en slik handling». Mao understreket den dype sannheten at materie kan transformeres til bevissthet og bevissthet til materie, og videreutviklet forståelsen av menneskets bevisste dynamiske rolle i alle menneskelige felt.

Mao Zedong ledet den internasjonale kampen mot moderne revisjonisme ledet av Krustsjov-revisjonistene. Han forsvarte den kommunistiske ideologiske og politiske linja mot de

moderne revisjonistene og ba de ekte proletariske revolusjonære om å bryte med dem og smi partier basert på marxist-leninist-maoistiske prinsipper.

Mao Zedong foretok en grundig analyse av erfaringene fra gjenopprettingen av kapitalisme i Sovjetunionen, og manglene, samt de positive prestasjonene fra konstruksjonen av sosialismen der. Mens Mao forsvarte Stalins store bidrag, oppsummerte han også Stalins feil. Han oppsummerte den sosialistiske revolusjonen i Kina og de gjentatte tolinjekampene mot det revisjonistiske hovedkvarteret i det kommunistiske partiet i Kina. Han brukte materialistisk dialektikk mesterlig på analysen av motsetningene i det sosialistiske samfunnet.

Mao lærte oss at partiet må spille en fortroppsrolle – før, under og etter maktovertakelsen – for å lede proletariatet i den historiske kampen for kommunismen. Han utviklet forståelsen av hvordan man kan bevare den proletariske revolusjonære karakteren til partiet gjennom å føre en aktiv ideologisk kamp mot borgerlig og småborgerlig innflytelser i sine rekker, ideologisk omforming av partimedlemmene, kritikk og selvkritikk og å føre tolinjekamp mot opportunistiske og revisjonistiske linjer i partiet. Mao lærte at når først proletariatet griper makten og partiet blir den ledende makten i den sosialistiske staten, blir motsetningen mellom partiet og massene et konsentrert uttrykk for motsetningene i det sosialistiske samfunnet som er en overgang mellom kapitalisme og kommunisme.

Mao Zedong utviklet proletariatets forståelse av politisk økonomi, av selve produksjonens motstridende og dynamiske rolle og av dets forhold til samfunnets politiske og ideologiske overbygning. Mao lærte at eierskapssystemet er avgjørende i produksjonsforholdene, men at det under sosialismen må tas hensyn til at offentlig eierskap er sosialistisk både i innhold og i form. Han understreket samspillet mellom systemet for sosialistisk eierskap og de to

andre aspektene av produksjonsforholdene, forholdet mellom mennesker i produksjonen og distribusjonssystemet. Mao utviklet den leninistiske avhandlingen om at politikk er det konsentrerte uttrykket for økonomi, og viser at i et sosialistisk samfunn så avgjør korrektheten i den ideologiske og politiske linjen om proletariatet faktisk eier produksjonsmidlene. Motsatt påpekte han at fremveksten av revisjonismen betyr makt til borgerskapet, at på grunn av den sosialistiske økonomiske basens motstridende natur, vil det være lett for kapitalistiske tilhengere å gjeninnføre det kapitalistiske systemet hvis de kom til makten.

Han kritiserte skarpt den revisjonistiske teorien om produktivkreftene og konkluderte med at overbygningen, bevisstheten, kan transformere basen og med politisk makt utvikle produktivkreftene. Alt dette kom til uttrykk i Maos slagord «Grip revolution, øk produksjonen.»

Mao Zedong initierte og ledet den store proletariske kulturrevolusjonen som representerte et stort sprang fremover i erfaringen med å utøve proletariatets diktatur. Hundrevis av millioner mennesker reiste seg for å styrte de kapitalistiske tilhengerne som hadde kommet fra innsiden i det sosialistiske samfunnet og som var spesielt konsentrert rundt ledelsen i selve partiet (som Liu Shao-chi, Lin Piao og Deng Xiao-ping). Mao ledet proletariatet og massene i å utfordre kapitalismetilhengerne og i å tvinge fram interessene, verdenssynet og viljen til det store flertallet på alle områder som, selv i det sosialistiske samfunnet, utbytterklassene og deres tenkemåter stod sterkt.

De store seirene som ble vunnet i kulturrevolusjonen forhindret gjeninnføringen av kapitalisme i Kina i et tiår og førte til store sosialistiske transformasjoner i den økonomiske basen så vel som innen utdanning, litteratur og kunst, vitenskapelig forskning og andre deler av overbygningen. Under Maos ledelse gravde massene bort jorda som skaper kapitalisme – som borgerlige rettigheter og de tre

store forskjellene; mellom by og land, mellom arbeider og bonde, og mellom ånds- og håndsarbeid.

Gjennom en hard ideologisk og politisk kamp, []forsterket millioner av arbeidere og andre revolusjonære masser sin klassebevissthet og mestring av marxismen-leninismen-maoismen og styrket evnen til å utøve politisk makt. Kulturrevolusjonen ble ført som en del av proletariatets internasjonale kamp og var et treningsfelt i proletarisk internasjonalisme.

Mao grep det dialektiske forholdet mellom nødvendigheten av revolusjonær ledelse og behovet for å vekke og stole på de revolusjonære massene nedenfra for å implementere det proletariske diktatur. På denne måten var styrking av det proletariske diktaturet også den mest omfattende og dypeste øvelsen i proletarisk demokrati som hittil er oppnådd i verden, og heroiske revolusjonære ledere vokste fram, som Chiang Ching og Chang Chun-chiao som sto sammen med massene og ledet dem i kamp mot revisjonistene og som fortsatte å holde flagget til marxismen-leninismen-maoismen høyt overfor bittert nederlag.

Lenin sa: «Bare han er marxist som utvider anerkjennelsen av klassekampen til å anerkjenne proletariatets diktatur.» I lys av de uvurderlige leksjonene og framskrittene som er oppnådd gjennom den store proletariske kulturrevolusjonen ledet av Mao Zedong, er denne skillelinjen skjerpet ytterligere. Nå kan det fastslås at bare han er marxist som utvider anerkjennelsen av klassekamp til å anerkjenne proletariatets diktatur og til anerkjennelse av den objektive eksistensen av klasser, av antagonistiske klassemotsetninger, av borgerskapet i partiet og av fortsettelsen av klassekampen under proletariatets diktatur gjennom hele sosialismens periode fram til kommunismen. Som Mao så kraftig uttalte: «Mangel på klarhet i dette spørsmålet vil føre til revisjonisme.»

Gjeninnføringen av kapitalismen etter det kontrarevolusjonære statskuppet i 1976 ledet av Hua Kuo-feng og Deng Xiao-ping,

motbeviser på ingen måte maoismen eller de verdenshistoriske prestasjonene og de enorme erfaringene fra den store proletariske kulturrevolusjonen; heller bekrefter dette nederlaget Maos teser om det sosialistiske samfunnets natur og behovet for å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur.

Det er klart at den store proletariske kulturrevolusjonen representerer et verdenshistorisk epos av revolusjonen, et seirende høydepunkt for verdens kommunister og revolusjonære, en tidløs prestasjon. Selv om vi har en stor prosess foran oss, etterlot revolusjonen oss store erfaringer vi allerede bruker, som for eksempel poenget at ideologisk transformasjon er grunnleggende for at klassen vår skal kunne ta makten.

Marxismen-leninismen-maoismen: Den tredje store milepælen

I løpet av den kinesiske revolusjonen utviklet Mao marxismen-leninismen på mange viktige felt. Men det var i smeltingen til den store proletariske kulturrevolusjonen at vår ideologi tok et sprang, og den tredje store milepælen, marxismen-leninismen-maoismen, steg frem. Fra det høyere nivået av marxismen-leninismen-maoismen kunne de revolusjonære kommunistene forstå erfaringene fra de tidligere store lederne enda dypere, og til og med Mao Zedongs tidligere bidrag fikk en dypere betydning. I dag, uten maoisme, kan det ikke være marxisme-leninisme. Å fornekte maoismen er faktisk å fornekte marxismen-leninismen selv.

Hver store milepæl i utviklingen av proletariatets revolusjonære ideologi har møtt bitter motstand og har bare oppnådd anerkjennelse gjennom intens kamp og gjennom anvendelse i revolusjonær praksis. I dag erklærer den revolusjonære internasjonale bevegelsen at marxismen-leninismen-maoismen må være kommandanten og guiden for verdensrevolusjonen.

Hundrevis av millioner proletarer og undertrykte masser i verden drives i økende grad til kamp mot det verdensimperialistiske systemet og all reaksjon. På slagmarken mot fienden søker de etter sitt eget flagg. Revolusjonære kommunister må bruke vår universelle ideologi og spre den blant massene for å frigjøre dem ytterligere og organisere styrkene, for å ta makten gjennom revolusjonær vold. For å oppnå dette, må marxist-leninist-maoistiske partier, forent i den revolusjonære internasjonale bevegelsen, dannes hvor de ennå ikke eksisterer, og eksisterende partier må styrkes for å forberede, starte og gjennomføre folkekrig til seier for at proletariatet og det undertrykte folket skal ta makta. Vi må opprettholde, forsvare og, viktigst av alt, bruke marxismen-leninismen-maoismen.

Vi må trappe opp kampen for å etablere en kommunistisk internasjonal av en ny type, basert på marxismen-leninismen-maoismen.

Den verdensproletariske revolusjon kan ikke gå videre til seier uten å smi et slikt våpen, fordi, som Mao Zedong lærte oss, enten går vi alle til kommunisme eller ingen av oss.

Mao Zedong sa: «Marxismen består av tusenvis av sannheter, men til slutt koker de alle sammen ned til en: Det er rett å gjøre opprør.»

Den revolusjonære internasjonalistiske bevegelsen tar utgangspunkt i massenes opprør, og oppfordrer proletariatet og revolusjonære over hele verden til å ta opp marxismen-leninismen-maoismen. Denne frigjørende ideologien som står på proletariatets side i kampen, må bringes hjem til proletariatet og alle undertrykte fordi den alene kan gjøre massenes opprør mulig og slik feie bort tusenvis av år med klasseutbytting og skape en ny kommunistisk verden.

Hold marxismen-leninismen-maoismens store røde fane høyt!

1993((http://bannedthought.net/International/RIM/AWTW/1995-20/ll_mlm_20_eng.htm))